

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 35.

Ellevte Session.

16de Møde.

Lørdagen den 7de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Sall (fortsat): Det er derfor et Spørgsmaal, som man maa tage paa med større Vempelighed, end det forekom mig, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Gte Valgkreds (S. N. Hansen) tog paa det, og uagtet jeg gjerne skal være enig med ham i, ikke at hylde den Sætning, som han nærmest rettede sine andre Bemærkninger imod, at der skulde være Frihed paa den ene Side, men Tvang stillet op paa den anden, maa det dog vel erindres, at der her er et særdeles vanskeligt Forhold tilstede, der ingenlunde hænger sammen blot med subjectiv Vilkaarlighed fra Præstens Side, men at det tværtimod overalt for Dieblisset har meget stor Betydning, og hvor det ikke alene gjælder om de Præster, der allerede ere i Embedet, men om de vordende; men selv om dette ikke var Tilfældet, vilde det dog være meget tvivlsomt, om man ved at behandle dette Spørgsmaal kan slaae sig til No derved, at man kan lade saadanne Præster, som nægte at vie Trafskilte, gaae af; thi foruden det Haarde, som deri kunde ligge for Vedkommende, vilde Folkekirken efter min Overbeviisning ikke være tjent dermed. Og naar den ærede Rigsdagsmand afgjorde Sagen saa at sige i en Haandevending ved at sige, at borgerligt Egtefskab kunde tillades, idet man paa den Maade vilde kunne tilfredsstille Geistligheden, maa jeg dog ansee det for tvivlsomt, om en saadan Afgjørelse vilde,

naar det kom til Stykket, findes ligesaa tilfredsstillende for Menigheden og for den borgerlige Lovgivningsmagt. Paa den anden Side vil jeg ikke tilbageholde, at dette er en af Løsningsmaaderne, som ere komne frem, og som maaskee atter her i Forsamlingen vil fremkomme som et Udbytte af de Forhandlinger, der vilde finde Sted i Comiteen, forsaavidt denne Sag bliver henviist dertil, og da træde frem her i Salen som et Minde om det Lovforslag, hvormed vi nu beskæftige os. — Det vil saaledes sees, at i ethvert Tilfælde hele denne Deel af Forslaget vil komme til at vinde ganske overdentligt ind; thi Talen vil jo efter Forhandlingernes Gang ikke kunne være om at vedtage som en almindelig Regel, at Egtefskabet skal indgaaes for Birkedommeren eller den borgerlige Dyrighed; hvad angaaer, at det skulde tillades Enhver, som ønskede det, at indgaae borgerligt Egtefskab, da har der hertil heller ikke viist sig nogen særdeles Trang, og jeg har som Cultusminister havt Leilighed til at vide endeel om denne Sag. Der gives, som allerede bemærket, enkelte Tilfælde, hvor Præsterne kunne være tilfredse med, at borgerligt Egtefskab traadte istedetfor det kirkelige, men Spørgsmaalet er, hvad jeg ogsaa allerede har udtalt, om vedkommende Menigheds Medlemmer ogsaa vilde være tjente dermed; for mig idetmindste er det meget tvivlsomt; det er netop denne Vanskelighed, der er ved Løsningen af Spørgsmaalet; naar den ikke var, vilde Afgjørelsen være langt lettere. — Jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Affnit. Hvad angaaer det næste, Forholdet mellem Forældre og Børn og Børnenes Stilling, da troer jeg, at naar der